

சங்கப் புலவர்களின் தன்மான உணர்ச்சி

க. சிவமணி ^{அ, *}

^அ தமிழ்த்துறை & ஆய்வு மையம், அரசுக் கல்லூரி, சித்தூர், பாலக்காடு மாவட்டம், கேரளா-678104, இந்தியா

The Feeling of Self-dignity of the Sangam poets

K. Sivamani ^{a, *}

^a Department of Tamil & Research Centre, Govt. College, Chittur, Palakkad-678104, Kerala, India

* Corresponding Author:
sivamaniks2010@gmail.com

Received : 17-03-2020
Accepted : 04-09-2020

ABSTRACT

The ability of the Sangam literature songs to be etched in the hearts of those who read the kind messages even after the passage of time is commendable. It is obvious that the erudition of the Sangam poets and the manner in which the songs are used as platforms to exemplify us and lead us toward a prosperous life. This article outlines some of the places where the sense of self-respect of such Sangam poets is revealed through the compositions of such Sangam poets.

Keywords: Sangam Poet, Sangam Literature, Composition, Passage

முன்னுரை

அன்னைத் தமிழுக்கு அணி செய்யும் சங்க இலக்கியப் பாடல்கள் காலம் கடந்தும் கனிவான செய்திகளைப் படிப்பவர் உள்ளத்தில் பதியம் போட்டு வரும் திறம் போற்றுதற்குரியது. சங்கப் புலவர்களின் புலமைத் திறமும் பாடல்களை நிலைக்களன்களாகக் கொண்டு பாடுபொருளை எடுத்தியம்பும் பாங்கும் நம்மை வசீகரிக்கச் செய்து வருவதோடு வளமான வாழ்க்கையை நோக்கி நம்மை இட்டுச் செல்வதாகவும் உள்ளமை வெளிப்படடை. அத்தகைய சங்கப் புலவர்களின் பாடல்களின் வழி அறியலாகும் புலவர்களின் தன்மான உணர்வு வெளிப்படும் இடங்களில் சிலவற்றைக் கோடிட்டுக் காட்டுவதாக இக்கட்டுரை அமைகின்றது.

சங்க காலத்தில் அரசனுக்குத் தோன்றாத் துணையாய்ப் புலவர்கள் செயல்பட்டு வந்தனர். நாட்டை ஆளும் அரசனின் செயல்பாடுகளில் குற்றங்கள் தென்படின் அக் குற்றங்களைச் சுட்டிக்காட்டித் திருத்தும்பெறும் பொறுப்பும் புலவர்களுக்கு இருந்தது. அத்தகைய புலவர்களின் அறிவுரைகளைச் சிரமேற்கொண்டு தங்களைத் திருத்திக்கொள்ள முயலும் அரசர்கள் உரிய நேரத்தில் நல்லுரை வழங்கிய புலவர்களுக்குப் பரிசிலை அள்ளி வழங்கி மகிழ்வித்தனர். இதனால் புலவர் குழாம் ஓரளவு வறுமை நீங்கிச் செழுமை கண்டன." புலவர் பெருமக்கள் எந்த மரபினராயினும் அவர்கள் மன்னராலும் மக்களாலும் நன்குமதிக்கப்பட்டனர். அவர்கள் சென்ற இடங்களிலெல்லாம் சிறப்புடன் போற்றப்பட்டனர்.

மன்னர் நல்லுணவு அளித்து உபசரிப்பதோடு அவர்களுக்குப் பொன்னும் பொருளும் பிறவகை வாழ்க்கை வசதியைச் செய்து கொடுத்தனர். நான்கு குதிரைகள் பூட்டிய தேரினைப் பரிசாகக் கொடுப்பது பண்டை மன்னர்களின் மரபாக இருந்தது” (Shanmugam Pillai, 1997).

அரசரைப் புகழ்ந்து பாடிப் பரிசில் பெற வேண்டிய சூழலில் புலவர்கள் இருப்பினும் பரிசுக்காகப் புகழ்ந்து பாடுபவர்களாகப் புலவர்கள் இருந்ததில்லை. மன்னரைப் பாடிப் பரிசு பெற வந்த புலவர்கள் தங்களுக்கு அரசவையில் உரிய மதிப்பும் மரியாதையும் சில நேரங்களில் கிடைக்காமலும் இருந்திருக்கின்றன. அத்தகைய சூழ்நிலையில் பரிசைப் பெறாமல் திரும்பிவிடும் தன்மானமிக்கவர்களாகவும் புலவர்கள் திகழ்ந்தனர். சங்கப் புலவர்களின் இத்தகைய தன்மான உணர்வு வெளிப்படும் இடங்கள் மிகுதியாக உள்ளன.

மன்னர் - புலவர் உறவு

சங்க காலத்தில் புலவர்களுக்கு அளிக்கப்பட்டு வந்த மரியாதையை எடுத்தியம்பும் பாடல்கள் அனேகம். மன்னர்களின் உள்ளத்தில் புலவர்களுக்கென எத்தகைய இடம் தந்தனர் என்பதைக் கீழ்க்காணும் பாடல் விளக்கி நிற்கிறது. இதற்குக் கோப்பெருஞ்சோழன் பிசிராந்தையார் பற்றிய பாடலைச் சான்றாகக் கொள்ளலாம்.

“பிசிரோன் என்ப என் உயிர் ஓம்புனனே

செல்வக் காலை நிற்பினும்

அல்லற்காலை நிலல்லன் மன்னே” (Kathir Mahathevan, 2003)

என்ற அடிகளில் மன்னரும் புலவரும் எத்தகைய புரிதலைக் கொண்டிருந்தனர் என்பதைத் தெளிவுபடுத்திச் செல்கிறது.

அன்பின்றி ஈதலை மறுத்தல்

பரிசில் பெறக் கருதி மன்னர்களைப் புலவர்கள் நாடி வரும் வேளையில் புலவர்களின் வறுமை நிலையைப் புரிந்து கொண்டு தேவையான உதவிகளை வழங்குதல் அரசனின் கடமையாகும். இச்சூழ்நிலையில் பரிசை மன்னன் வழங்குதல் முக்கியமில்லை. அதனை இன்முகத்துடன் புலவரை வரவேற்று உபசரித்து உரிய மரியாதையுடன் பரிசினைத் தந்து மகிழ்வித்தல் வேண்டும். இதனையே புலவர்கள் விரும்புவர். இனிவரும் பெருந்தலைச்சாத்தனாரின் பாடல், தன்மான உணர்வு மிக்க புலவர்களின் ஒட்டுமொத்த குரலாக அமைந்திருத்தலைக் கோடிட்டுக் காட்டுகிறது.

“முற்றிய திருவின் மூவர் அயினும்

பெட்பின்று ஈதல் யாம் வேண்டலமே” (Kathir Mahathevan, 2003)

என்ற அடிகள் பரிசில் வழங்கும் புரவலன் செல்வம் கொழிக்கும் மூவேந்தர்களாயினும் மனத்தில் அன்பின்றிக் கொடுத்தால் அதனைப் புலவர்கள் ஏற்காத தன்மையினைப் பறைசாற்றுகிறது. இக்காட்சி புலவர்கள் தன்மான உணர்ச்சி மேலோங்கப் பெற்றவர்களாக இருந்து வந்த நேர்த்தி எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளது.

அதைப் போன்றே பரிசிலை வழங்கத் தாமதப்படுத்திய மூவன் என்ற மன்னனின் செயலைக் காட்டும்போது புலவர் பெருஞ்சித்திரனார் கூறும் உவமை சிந்திக்கத்தக்கதாகும்.

முவனின் ஆட்சிக்கு உட்பட்ட பக்திகளில் வாழும் நாரை முதலான அஃறிணை உயிர்கள் கூட மதுவுண்ட மயக்கத்தில் கண்துயிலும். இத்தகு வளமிக்க நாட்டை உடைய மன்னனே! உன்னைக் காண வந்த புலவர்கள் பரிசு பெறாமல் மீளும் நிலையை நீ உருவாக்குதல் கூடாது என்ற கருத்தை முவனுக்குப் புரிய வைக்க எண்ணிய புலவர்,

“பல்கணி நசைஇ அல்கு விசம்பு உகந்து

பெருமலை விடரகம் சிலம்ப முன்னி

பழனுடைப் பெருமரம் தீர்ந்தென கையற்று

பெறாது பெயரும் புள்ளினம் போல” (Kathir Mahathevan, 2003)

என்ற அடிகளில் பல்வேறு மலையிடங்களில் பழுத்த கனிகள் செறிந்த மரங்களை நாடிச் சென்ற பறவைகள் பருவம் மாறிய நிலையில் பழங்களற்ற வெற்று மரங்களைக் கண்டு ஏமாற்றமடைந்து திரும்புதலைப் போல நீயும் எங்களுக்குப் பரிசில் தர மறுத்தால் நாங்கள் வருந்துவோம் என்று கூறுகின்றார். இங்கு புலவரின் வருத்தம் மேலிடுவதாகத் தோன்றினாலும் அஃறிணை உயிர்கள் கூடத் தாம் வேண்டுவனவற்றைப் பெற்றுத் துய்க்கும் வளமுடைய நாட்டில் என்போன்ற புலவர்களுக்கு ஈயாமல் இருத்தல் உன் ஆட்சிக்கு அழகல்ல. எனவே புலவர்க்கு ஈதலே உனக்கு அழகு என மறைமுகமாக இடித்துரைப்பதில் புலவரின் தன்மான உணர்ச்சி வெளிப்படக் காணலாம்.

புலவரின் உரிமை

அரசனிடம் பரிசு பெற விரும்பும் புலவர் கூட்டம் அரசன் முன் நிற்க புலவர்க்கு உரிய பரிசுப் பொருள்களைத் தானே முன்னின்று புலவர்களைப் பாராட்டி வழங்காமல் பரிசுப் பொருள்களை வேறொருவரிடம் கொடுத்து அளிக்கச் செய்வதைப் புலவர்களின் தன்மானம் ஒருபோதும் ஏற்றுக்கொள்வதில்லை.

அதியமான் நெடுமானஞ்சியிடம் பரிசில் பெற விரும்பி நெடுந்தொலைவிலிருந்து வந்த பெருஞ்சித்திரனார் என்னும் புலவர் தானே முன்னின்று பரிசு வழங்காத அரசனின் செயலைக் கண்டிக்கிறார். அரசன் தரும் பரிசு தினையளவு சிறியதாயினும் விருப்புடன் நேரில் தருதலையே விரும்பும் எம் உள்ளம் என்பதைக் கூற வந்த புலவர்,

“காணாது ஈத்த இப்பொருட்கு யான் ஓர்

வாணிகப் பரிசிலன் அல்லென், பேணி

தினை அனைத்து ஆயினும் இனிது, அவர்

துணை அளவு அறிந்து நல்கினர் விடினே” (Swaminatha Iyer, 1984)

என்ற அடிகளில் சுட்டிக்காட்டி என் பாட்டுத் திறத்தை மதித்துப் பாங்கறிந்து நேரில் வந்து பரிசு வழங்காத நிலையைக் கண்டிப்பதோடு நான் வெறும் பொருளை மட்டும் விரும்பிப் பாடும் வாணிகப் பரிசிலன் அல்ல என்பதையும் நேரிடையாகவே எடுத்துரைக்கிறார். அத்துடன் தினையளவு பரிசு வழங்கினாலும் அதை விருப்பமுடன் ஏற்றுக் கொள்வார்கள் புலவர்கள் அதேசமயம் அரசனின் செயலைச் சுட்டிக்காட்டி தன்மான உணர்ச்சியின் உறைவிடமாகப் புலவர்கள் விளங்கிய பாங்கையும் இப்பாடல் அடிகள் இனிது எடுத்துரைக்கின்றன.

வேறிடம் செல்லத் துணிதல்

பரிசு பெறுதல் என்னும் ஒற்றைக் குறிக்கோளுடன் எந்தப் புலவரும் அரசரை நாடிச் செல்வதில்லை. பண்டைப் புலவர்கள் தமது பாட்டுத் திறத்தால் மன்னனையும் மக்களையும் ஒருசேர மகிழ்விப்பர். தாம் அடைந்த மகிழ்ச்சியின் வெளிப்பாடுதான் மன்னர் புலவர்க்கு அளிக்கும் பரிசாகும். புலவரின் உள்ளத்து உணர்வுகளை உணராது அரசன் வேண்டா வெறுப்புடன் கொடுக்கும் பரிசு எத்தகையதாயினும் புலவர்கள் ஏற்றுக் கொள்ளமாட்டார்கள்.

மன்னன் இளவெளிமானைச் சந்திக்கப் புலவர் பெருஞ்சித்திரனாரின் அனுபவம் பாடலாய் இங்கு உருப்பெறுகிறது. புலவருக்கு உரிய மரியாதையைத் தரமறுத்த அரசனின் செயல் புலவரைக் கோபத்துக்கு ஆளாக்குகிறது. பிற இடங்களுக்குச் செல்லும் எண்ணம் சற்றும் இல்லாதவர்களே மன்னன் தரும் பரிசிலை ஏற்றுக்கொள்வர் எனக்கூறி இப் பரந்த உலகில் தம்மைப் பேணுநர் பலர் என எண்ணிப்பாடும் புலவரின் பாடல் தன்மான உணர்வுக்குத் தக்க சான்றாய் அமைந்திருக்கின்றது.

“படுகு அன்ன வேட்கை இல்வழி

அருகில் கண்டும் அறியார் போல

அகம்நக வாரா முகன் அழி பரிசில்

தாள் இலாளர் வேளார் அல்லர்” (Swaminatha Iyer, 1984)

என்ற அடிகளில் பரிசு பெற வந்திருக்கும் என்போன்ற புலவர்களைக் காண மனமின்றி விருப்பமில்லா மனத்துடன் தரும் பரிசினை நான் பெற விரும்பவில்லை என எடுத்துரைக்கிறார். அத்துடன் இவ்வரசனது பரிசிலை வெறுத்து வேற்று நாட்டை நோக்கிப் பகிறார் புலவர். இங்கு தன்மானத்தின் உச்சியில் விளங்கும் புலவர் பெருமக்களின் தீரம் நன்கு வெளிப்படுவதைக் காணலாம்.

எத்திசைச் செலினும்

அரசவையில் தக்க மரியாதை கிடைக்காத நிலையைல் அரசன் தரும் எவ்விதச் சிறப்பையின் பெறப் புலவர்கள் முன்வந்ததில்லை. பரிசு தரத் தாமதப்படுத்துதலைக் கூடப் பொறுத்துக் கொள்ளாதவர்கள் புலவர்கள். உடனே அந்நாட்டை விட்டு வெளியேறிவிடவும் தயக்கம் காட்டாதவர்கள் அக்காலப் புலவர்கள். அதியமான் நெடுமானஞ்சியைப் பாடவந்த புலவர் ஒளவையாரும் தனக்குப் பரிசில் நீட்டிக்கப்படும் சூழலில் கீழ்க்காணும் பாடலைப் பாடுகிறார். இப்பாடல் சங்கப் புலவர்களின் தன்மான உணர்வு மேலிடும் பாடல்களுள் சிறப்பிடம், பெற்றுத் திகழ்வதாகும். அறிவும் புகழும் உடையவர்கள் இறந்துவிட்டார்கள் என்பதற்காக இவ்வுலகம் வறுமையிறாது என்பதைச் சுட்டிக்காட்டி மழுவைக் கொண்டு காட்டிற்குள் செல்லும் தச்சன் வேண்டிய அளவு பொருளைப் பெற்றுத் திரும்புதல் உறுதி. எனவே உன்நாட்டை விட்டுச் செல்கிறேன் என்னும் ஒளவையாரின் கூற்றைக் கீழ்க்காணும் பாடல் அடிகள் எடுத்துக்காட்டுகின்றன.

“அறிவும் புகழும் உடையோர் மாய்ந்தென

வறுந்தலை உலகமும், அன்றே அதனால்,

காவினம் கலனே சுருக்கினெம் கலப்பை,

மரம்கொல் தச்சன் கைவல் சிறாஅர்

மழுவடைக் காட்டகத்து அற்றே

எத்திசைச் செலினும் அத்திசைச் சோறே” (Swaminatha Iyer, 1984)

என்ற அடிகளில் பரிசில் நீட்டித்த மன்னனின் செயலை வெறுத்துக் கற்றவர்களுக்கு எங்கு சென்றாலும் சிறப்புகள் தானாகவே வந்து சேரும் என்பதை உணர்த்த விரும்பிக் காட்டுப் பகுதியில் மரங்களுக்குக் குறைவில்லாதது போல நாட்டில் மன்னர்களுக்கும் குறைவு என்பது இல்லை. இதனை உள்ளத்திற் கொண்டு அதியமானின் நாட்டை விட்டுப் புலவர் ஒளவையார் வெளியேறுதல் சங்கப் புலவர்களின் தன்மான உணர்ச்சி வெளிப்படுமிடங்களில் தலையயதாக விளங்குதலை உணரலாம்.

முடிவுரை

சங்க இலக்கியங்களில் சுட்டப்பெறும் புலவர்கள் தன்மான உணர்வு மிக்கவர்களாக வாழ்ந்து சிறந்ததையும், மன்னரின் தவறுகளை உரிய நேரத்தில் சுட்டிக்காட்டத் தவறாத மன உறுதி மிக்கவர்களாக வாழ்ந்து சிறந்த தன்மையினையும் சங்கப் பாடல்கள் வழி காண முடிகிறது.

References

Kathir Mahathevan, (2003) Purananooru, Koviloor madalayam, Koviloor, India.

Shanmugam Pillai, M. (1997) Sangakala Tamilar Valiviyal, International Institute of Tamil Studies, Chennai, India

Swaminatha Iyer, U.V. (1984), Purananooru Moolamum Uraiyum, U Ve Sa Noolaga nilayam, Chennai India.

Funding: No funding was received for conducting this study.

Conflict of Interest: The Author has no conflicts of interest to declare that they are relevant to the content of this article.

About the License:

© The Author 2022. The text of this article is open access and licensed under a Creative Commons Attribution 4.0 International License